

ΕΝΑ ΛΑΗΘΙΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΚΑΙ Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ

Θησαυροί χαμένοι για πάντα. Η μεταφορική του Μεγάλου Ναπολέοντος στην Άγια Έλενη. Ένας μυστηριώδης άνθρωπος σ' ένα ξηρμό νησί. Χύτερες γεμάτες με χρυσάφι. Ο ύπαιθος άνθρωπος που δεν θέλει να μιλήσει. Ένα δράμα που θα μείνει άγνωστο και ένας θησαυρός που θα είναι πάντοτε κρυμμένος. Ο θάνατος που επιβάλλει αιωνία σιωπή. Έρευνες χωρίς αποτέλεσμα κ.τ.λ.

Ποιος μπορεί να λογαριάσει όλους τους θησαυρούς; που κρύβονται και κοιμούνται, αιώνως τώρα, κάτω από τα γαλανά νερά ή θαμμένοι μέσα στη γη; Τί έγιναν οι θησαυροί του Περσικού στόλου, που εξολοθρεύθηκαν στην Σαλαμίνα; Τί έγιναν τής Ίπτανικής; αράμαδας και τί τής Τουρκικής; του Ναυαρίνου;

Κι' αυτά είναι ένα τίποτα, απέναντι των άυπολογίστων θησαυρών που κρύβει η θάλασσα στους βυθούς της ή η γη στα σπλάχνα της...

Από τις περι κρυμμένων θησαυρών ιστορίες, ή πιο παράξενη είναι ή ιστορία του άνεστου θησαυρού της νήσου Τριστάν Άκουύχα. Την ιστορία αυτή θα σ'ς διηγηθούμε εδώ.

Όταν ο Μέγας Ναπολέων έξωριστήκε στην Άγια Έλενη, ή Άγγλική Κυβέρνηση, για να μη τής φύγη ο αιχμάλωτος, κατέλαβε όλα τα τριγύρω νησιά και έβγαλε φρουρές και σκοπιές έπάνω. Έπίσης ένα στρατιωτικό απόσπασμα έστάλη και στην νήσο Τριστάν—Άκούύχα, που απέχει χίλια τρέκια μίλια από την νήσο τής Άγιας Έλενης, που χορηγούμενε για φυλακή του Αδικοκράτορος των Γάλλων.

Η νήσος Τριστάν-Άκούύχα έθεσάρητο τότε άντελώς άκατοίχτης. Το Άγγλικό στρατιωτικό απόσπασμα, που άποβιβάστηκε έκει στά 1817, έαφίστηκε όταν βρήκε στην νησίδα αυτή ένα κάτοικο, ό οποίος έβελάνη όταν είδε τους Άγγλους στρατιώτες. Άπόλυτος βασιλιάς και μονάρχης του νησιού, ό μυστηριώδης έκεινος άνθρωπος, άγαπούσε τόσο πολύ τή μοναξιά του πως στην άρχή θέλησε να χτυπήσει τους στρατιώτες, μα έπειτα ετόραξη εις φυγήν.

Οι Άγγλοι στρατιώτες όμως τον κυνήγησαν, τον έπιασαν κ και άντι να τον μακοποιήσουν ή να τον τιμορήσουν, για τήν στάση του, τον πλημμυρίσαν από έσπρήσεις.

Έκεινος σαν συνήλθε λίγο και καταπραυδνήθηκε ή όργη του, για τήν κατάληψη του βασιλείου του, τους άποκέρθηκε ότι λεγόταν Θωμάς Κόρρι και ότι ήταν Ίταλός. Άλλο τίποτε δεν ήθελε να προσθέσει.

Οι στρατιώτες έπέμεναν να τον ρωτούν, πως βρέθηκε έκει, γιατί άφησε τον κόσμο και ζούσε μοναχός στην έρημιά, σαν άγριο θηρίο. Ο Κόρρι όμως δεν έβγαζε λέξη για όλα αυτά.

Σιγά-σιγά όμως, με κόπο μεγάλο και με τέχνη, κατορθώσαν οι Άγγλοι στρατιώτες να του άποσπάσουν λίγες λεκτομέρειες.

Ο Κόρρι τους είπε τότε πως είχε ξεπέσει ναυαγός, στο νησί αυτό με δυο άλλους συντρόφους του, άπ' τους οποίους ό ένας λεγόταν Ιωνάθαν Λαμπέρ κι' ό άλλος ήταν Ίσπανός ναύτης. Οι δυο όμως αυτοί σύντροφοί του μπήκαν σε μία σχεδιά με μέρη για να φύγουν από τό νησί, και πνιγθήκαν μέσα στον ώκεανό. Έτσι ό Κόρρι έμεινε θεομόναχος και πέρα...

Οι Άγγλοι τον ρώτησαν τότε πως λεγόταν τό πλοίο που ναυάγησε, μα αυτός δεν ήθελε με κανένα τρόπο να ειπή τό όνομα του πλοίου αυτού.

Στην καλύτερα που είχε κατασκευάσει ό νέος έκεινος μυστηριώδης Ροβινσών, βρεθήκανε πράγματι πολλά άντικείμενα από ναυαγισμένο πλοίο. Μ' αυτά ό Κόρρι είχε φτιάσει μία κατοικία άποσάδπως άνακαινική.

Οι Άγγλοι στρατιώται βρήκανε έπίσης στην καλύτερα του, μία μεγάλη χύτρα γεμάτη από χρυσά νομίσματα. Την στιγμή όμως που τα είχαν βρή και την κτύτασαν, έτρεξεν ό Θωμάς Κόρρι, και πριν συνέλθουν οι στρατιώται, τήν άρπαξε, τήν έσφιξε στην άγκαλιά του, κ' έγινε άφαντος τρέχοντας με καταπληκτική ταχύτητα!

Έπει όκτω μέρες ό παράδοξος και μυστηριώδης έκεινος άνθρωπος ήταν άφαντος. Οι στρατιώται έκμαν ότι μπορούσαν να τον βρουν, αλλά ετόδθηκε άδύνατο. Κ' έτσι τους άνίσχυσε πλέον ή ύπνωση, και ό Θωμάς Κόρρι ήταν ύπαιθος. Σπάζαν όμως τό κεφάλι του και δεν κατορθώσαν να λύσουν τό μυστήριο τής αινιγματώδους αυτής ύπάρεξας...

Σά όκτω όμως ημέρες ό Κόρρι παρουσίαστηκε έξαφνα μπρός τους. Ήταν πιο ήσυχος τώρα και σ' άρεμετόν χρόνο μέσα, κατορθώσε να έξημερωθή και να έξιμολογήθη μερικά από τή ζωή του.

Από τις έξιμολογήσεις του αυτές, κάθε ένας έβγαλε τό συμπέρασμα ότι ό Κόρρι ήταν μέλος συμμορίας ληστοπειρατών.

Κατά τις ύποψίες τους, ό Κόρρι

μαζύ με τό άλλο πλήγμα συναφώνησαν κρυφά να σκοτώσουν τον πλοίαρχο και να πάρουν τό πλοίο και τα άφωνα λάφυρα, που ήσαν φορτωμένα σ' αυτό. Και θάγινε, βέβαια, συμπλοκή αίματη, στην όποία θα νίκησε ό Κόρρι και οι σύντροφοί του, οι όποιοι άφου έσφαξαν τους νικηθέντας; θα έγιναν κύριοι ταύ πλοίου. Τότε ό Κόρρι θα διηύθυνε τό πειρατικό στην Τριστάν Άκούύχα. Έκει όμως, φαίνεται θα είσστηκε στην μοιρασιά, με τους άλλους δυο συντρόφους του και για να τους έσφορτώη, θα τους σκότωσε...

Αυτά πάνω-κάτω κατορθώσε να του άποσπάση, με πολλόν κόπο τέχνης και ύπομονής ό Άγγλος έξιμωμικός, που διοικούσε τό στρατιωτικό άποσπασμα.

Ο έξιμωμικός αυτός περιποιήθηκε έξαιρετικά τον Κόρρι. Κ' έτσι κατορθώσε να άποκτήσει τήν έμπιστοσύνη του. Ο Ίταλός του έξιμολογήθηκε, στο τέλος, ότι είχε κρύψει σ' ένα μέρος του νησιού, που κανένας δεν θα μπορούσε να τό άνακαλύψη, ένα μεγάλο θησαυρό, τον όποιο μετέφερε από ένα πλοίο, τό όποιο, καθώς έλεγε, είχε ναυαγήσει στις άκτές τής Τριστάν Άκούύχα.

Άλλά που ήταν ό θησαυρός αυτός; Ο έξιμωμικός και τί δεν έκαμε, για να μάθη τό μυστικό του Κόρρι!...

Μιά ήμέρα, έπι τέλους, ό Κόρρι άπνυθήσασ να σιωπά στις έπίμονες έρωτησεις και προσάθειες του Άγγλου έξιμωμικού, άποσάισε να μιλήσει και να μαρτυρήσει τό μέρος που έκρυβε τον άμύθητο θησαυρό του!

Η ιστορία αυτή, θα φανή στον άναγνώστη μας σαν παραμύθι. Και όμως είναι όχι μόνον άληθινή, αλλά και βεβαιωμένη έπίσημως.

Ο Κόρρι είχε άρχισει να χαράξη άπάνω στην άμμο τό σχέδιο τής τοποθεσίας, που βρισκόταν ό θησαυρός, ό άγγλος έξιμωμικός τον παρακολούθησε με προσοχή, όταν έξαφνα ό Κόρρι, έβγαλε τό χέρι του στην καρδιά του κ' έστέναψε:—ώχ! πεθαίνω!...

Πράγματι δε, σε μία στιγμή, σορσίαστηκε κάτω νεκρός, παθών από άνευρισμό τής καρδιάς!...

Μετά τον θάνατο του Κόρρι μάταια έρεύνησαν οι Άγγλοι θεσάυτες όλη την νησίδα για ναβρουν τον θησαυρό.

Ο θησαυρός δεν βρεθήκε πουθενά.

Όταν τό στρατιωτικό απόσπασμα έπέστρεψε στην Άγια Έλενη, τρεις στρατιώτες, ό λοχίας του πυροβολικού Γκλάς και οι Μπόρνε και Νάνιβελ, έζηήτησαν τήν άδεια να μείνουν στο νησί.

Η άδεια τους δόθηκε και μείναν άρεμετόν καιρό στην νήσο Τριστάν-Άκούύχα. Τήν έξερεύνησαν τότε άπ' άκρη σ' άκρη, τήν έψαξαν παντού, σήκωσαν και τό τελευταίο λιθαράκι, μα πουθενά δεν βρήκαν τίποτα.

Άργότερα μία άποικία σχηματίστηκε έκει και τα έξηνητα πρόσωπα που άποτελούσαν τήν άποικία, έπι χρόνια έκαναν έπίμονες και άναμφελτες έρευνες.

Στό 1887 ό δούξ του Έδιμβούργου, ένώ έκανε τό ταξείδι του γύρου του κόσμου, περνώντας από τό νησίκι Τριστάν-Άκούύχα, άκουσε να γίνεται λόγος γι' αυτή τήν ιστορία.

Η γοητεία του χρυσού και ή περιέργεια τον έτράβηξαν και διάταξε να γίνουν έκει, για λογαριασμό του, έρευνες μεγάλες, αλλά κ' αυτές άπέτυχαν.

Η γη έκράτησε τό μυστικό της; καθώς και οι βυθοί των θαλάσσιων διατηρούνε και φυλάνε τους θάνατους θησαυρούς, τους όποιους άρπαξαν από τήν άπληστία των ανθρώπων...

Ο Άπόκορμος

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Στην Άγγλία, και συγκεκριμένως στο Λονδίνο, εκδίδεται, από πέντε έτών, τό μικρότερο περιοδικό του κόσμου Το περιοδικό αυτό, τό όποιο φυσικά είναι παιδικό, όχι μόνο έχει σχήμα μικροσκοπικό, αλλά γράφεται και από μικρά παιδιά, πρό πάντων κορίτσια. Η διευθυντρια του, ή όποια είναι σήμερα δεκαεπτά έτών, όταν τό έξέδασε, πρό πέντε έτών, ήταν δώδεκα έτών. Όλοι δε οι άλλοι συνεργάτες και συνεργάτιδες του περιοδικού είναι κατά πολύ μικρότεροι. Σημειώσαν, ότι τό περιοδικό αυτό — «Παιδικό Παράδεισος» είναι ό τίτλος του — έχει άρεστικά μεγάλη κυκλοφορία και άφινει σεβαστά κέρδη, τα όποια στέλνονται στο Νοσοκομείο του Λονδίνου για τα άπορα παιδιά που νοσηλεύονται έκει.

